

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 83/2017-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Ing. Deziderom Jančíkom, Hlavná 119, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 32/2014 z 19. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 32/2014 z 19. marca 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka [v právnom postavení žalovanej v konaní pôvodne vedenom na Okresnom súde Svidník (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C 24/2012, následne v dôsledku podaného odvolania na krajskom súde pod sp. zn. 1 Co 32/2014 a v dôsledku podaného dovolania na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 3 Cdo 40/2016; pozn.] bola účastníčkou konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

Po tom, ako okresný súd rozsudkom č. k. 6 C 24/2012-86 z 19. novembra 2013 rozhodol, že *„žalobcovia v rade 1/ a 2/ sú bezpodielovými spoluvlastníkmi parcely [redacted] zastavané plochy a nádvoria, k. ú. [redacted] tak, ako je zakreslená [redacted] zo dňa 26.3.2012, autorizačne overeným dňa 27.3.2012 a úradne overeným dňa 13.4.2012, ktorá bola vytvorená z časti parcely [redacted] vo výmere [redacted] zastavané plochy a nádvoria, vedenej na [redacted], k. ú. [redacted] [redacted] a žalovanú zaviazal na úhradu trov konania žalobcom v 1. a 2. rade, krajský súd na základe sťažovateľkou podaného odvolania napadnutým rozhodnutím rozsudok okresného súdu č. k. 6 C 24/2012-86 z 19. novembra 2013 potvrdil a žalobcom v 1. a 2. rade prisúdil náhradu trov odvolacieho konania. Najvyšší súd v dôsledku sťažovateľkou podaného dovolania uznesením sp. zn. 3 Cdo 40/2016 zo 6. júna 2016 dovolanie sťažovateľky odmietol a žalobcom v 1. a 2. rade náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.*

3. Ako ďalej sťažovateľka s poukazom na podrobne uvedené skutkové okolnosti posudzovanej veci v sťažnosti uvádza, *„... v odvolaní proti rozhodnutiu Okresného súdu Svidník poukázala žalovaná na absenciu niektorých podmienok vydržania vlastníckeho práva. Poukázala na výlučnú povinnosť žalobcu preukázať podmienky vydržania.*

Konštatovanie súdu, že nepreukázala žiadne dôkazy o neoprávnenosti držby žalobcov a teda neuniesla dôkazné bremeno je neuvážené. Len z právnej logiky je možné usudzovať, že skutok, ktorý sa nestal nemožno dokazovať.

Počas celého konania na súde i v konaní na mieste samom sa neustále opakovalo, že žalobcovia nikdy neužívali predmetný pozemok ani dobromyseľne ani inak. Na mieste konania sa súd mohol presvedčiť, že pozemok parcelné číslo [REDAKOVANÉ] vytvorený geometrickým plánom na požiadanie žalobcov je úzky pruh pozemku oddelený od pozemku žalobcov sčasti plotom a sčasti sa nachádzajúci bezprostredne za domom žalobcov. Z jeho polohy, veľkosti, možnosti prístupu a tvaru možno usudzovať, že ide o pozemok neužívaný, ani nikdy neužívateľný žalobcami, resp. ich právnym predchodcom...

Tak ako konajúca sudkyňa na prvom stupni, ani senát Krajského súdu sa počas celého konania nevysporiadali s nedostatkom zákonom stanovených a všeobecne akceptovaných predpokladov na určenie vlastníckeho práva vydržaním, i keď sme to opakovane uvádzali a jasne pomenovali...

Žalobcovia nedokázali preukázať predpoklady, ktoré by ich oprávňovali k podaniu žaloby pre získanie vlastníckeho práva vydržaním, i keď povinnosť preukázať predpoklady vydržania zaťažuje toho, kto tvrdí, že nadobudol vlastnícke právo vydržaním. Nepreukázali oprávnenosť držby, za ktorú sa považuje nakladanie s vecou ako svojou, pričom na preukázanie dobromyseľnosti nestačí subjektívny pocit držiteľa, že mu vec patrí, je nutné, aby bol v dobrej viere s prihliadnutím na všetky objektívne okolnosti už v okamihu nadobudnutia práva držby a potom po celé trvanie vydržacej doby.

Rovnako žalobcovia, ani ich svedkovia nedokázali preukázať okrem vyššie uvedených zákonných predpokladov ani to, že s vecou nakladali ako s vlastnou. Preukázanie tejto podmienky vydržania by muselo byť doložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých sa dá usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo po celú vydržaciú dobu dôvodné.

Osobitnú zmienku si zasluhuje geometrický plán číslo 15/2012 spracovateľa - svedka pána [REDAKOVANÉ] o ktorý súd oprel svoje rozhodnutie. Geometrický plán nezobrazuje rozdiel medzi stavom v katastri nehnuteľnosti a skutočnou polohou plota v teréne. Červená čiara v GP, ktorá vymedzuje hranicu vydržania je v skutočnosti svojvoľným zobrazením požiadavky žalobcov, bez akéhokoľvek významu. Sám svedok na otázku sudkyne na pojednávaní prehlásil, že túto priamku a ňou ohraničenú plochu vydržania vniesol na

požiadanie žalobcov a keby to žalobcovia žiadali, bol by ju posunul hoci o 5 metrov do pozemku žalovanej.

Po zhrnutí vyššie uvedených skutočností môžeme konštatovať, že súdy sa nevysporiadali s nesplnením zákonných predpokladov umožňujúcich určenie vlastníckeho práva a preto sú ich rozhodnutia protiprávne.“

4. S poukazom na uvedené sťažovateľka v závere podanej ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu a následne po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], štátny občan SR podľa čl. 41 ods. 3 Ústavy SR, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj základné právo a právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoP/32/2014 zo dňa 19. marca 2014 nadväzujúc na rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 6C/24/2012 zo dňa 19.11.2013 bolo porušené.

2. Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoP/32/2014 zo dňa 19. marca 2014 nadväzujúc na rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 6C/24/2012 zo dňa 19.11.2013 Ústavný súd zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. Ing. Dezidera Jančíka za zastupovanie v konaní pred Ústavným súdom SR do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti

o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V zmysle čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. V nadväznosti na sťažovateľkou namietané porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu teda nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej sťažovateľkou odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

10. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo v samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00), ako aj porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

11. Ústavný súd spravujúc sa už označenými zásadami vyplývajúcimi z jeho rozhodovacej činnosti na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu z hľadiska ústavnej udržateľnosti jeho záverov, resp. z hľadiska dostatočného odôvodnenia v príčinnej súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľky (bod 1) a konštatuje, že krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil, keď stotožniac sa v plnom rozsahu so závermi okresného súdu uviedol:

„V predmetnej veci súd prvého stupňa správne konštatuje, že žalobcovia preukázali naliehavý právny záujem na predmetnej určovacej žalobe k parcele [REDAKOVANÉ] zastavané plochy a nádvoria o výmere [REDAKOVANÉ]. Týmto naliehavým právnym záujmom je požiadavka zosúladenia skutočného užívacieho a vlastníckeho stavu vo vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti so stavom právnym. Ako totiž vyplýva z dokazovania vykonaného na súde prvého stupňa, predmetná parcela [REDAKOVANÉ] bola vytvorená z parcely [REDAKOVANÉ] zapísanej na [REDAKOVANÉ], kat. úz. [REDAKOVANÉ], ktorej vlastníčkou z hľadiska údajov katastra nehnuteľností je žalovaná.

Súd prvého stupňa správne konštatuje na základe vykonaného rozsiahleho dokazovania, že v skutočnosti na základe dohody pôvodných vlastníkov a oplotenia nehnuteľností, túto časť parcely [REDAKOVANÉ] teda časť, ktorá v súčasnosti zodpovedá parcele [REDAKOVANÉ], dlhodobo užívali právní predchodcovia žalobcov, pričom žiadne spory alebo nedorozumenia vo vzťahu k užívaniu takto oplotených nehnuteľností neboli. Ako správne konštatuje súd prvého stupňa, v roku 2001 sa stali vlastníkmi nehnuteľností žalobcovia, a to na základe kúpnej zmluvy pod N 265/2001, Nz 242/2001 uzavretej s ich právnymi predchodcami [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pričom predmetom tejto kúpnej zmluvy boli parcely [REDAKOVANÉ], zapísané na [REDAKOVANÉ], kat. úz. [REDAKOVANÉ] vrátane rodinného domu a súvisiacich nehnuteľností. V skutočnosti však predmetné nehnuteľnosti sa odovzdali žalobcom v reálnom užívanom stave, tak ako tieto užívali ich právní predchodcovia po dlhý čas, tak ako to správne analyzuje súd prvého stupňa.

V tomto smere je potrebné opätovne zdôrazniť nespochybniteľnosť dobromyselného užívania predmetných nehnuteľností tak právnymi predchodcami žalobcov, ako aj žalobcami samotnými v hraniciach tak, že parcela, ktorá je predmetom konania, teda

██████████ bola užívaná právnymi predchodcami žalobcov a následne od roku 2001 žalobcami samotnými.

Správne je preto konštatovanie súdu prvého stupňa, že k 01.01.1992 nadobudli už právni predchodcovia žalobcov vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti titulom vydržania v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka, pričom v zmysle tohto zákonného ustanovenia si môžu žalobcovia započítať vydržaciu dobu svojich právnych predchodcov.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o splnení všetkých podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti vydržaním zo strany žalobcov v 1. a 2. rade v zmysle vyššie uvedeného so započítaním vydržacej doby ich právnych predchodcov, nakoľko nemožno spochybníť dobromyseľnosť v užívaní tejto nehnuteľnosti, a to jednak počas jej užívania právnymi predchodcami žalobcov v 1. a 2. rade, ako aj samotnými žalobcami, nakoľko žiadne spory alebo nedorozumenia až do roku 2003 preukázané neboli. Išlo teda o spôsobilé subjekty práva (fyzické osoby), spôsobilý predmet vlastníckeho práva, ako aj uplynutie vydržacej doby, ktorá je 10-ročná vo vzťahu k žalobcom v 1. a 2. rade, pričom táto podmienka bola splnená so započítaním vydržacej doby ich právnych predchodcov.

Všetky tieto okolnosti súd prvého stupňa náležite v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil, vrátane objasnenia myšlienkových pochodov, ktoré viedli súd k takémuto záveru na základe vykonaného dokazovania, pričom okolnosť, že splnenie podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním k predmetnej nehnuteľnosti už zo strany právnych predchodcov k 01.01.1992 je možné sa dozvedieť až z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, nijako nespochybňuje presvedčivosť tohto rozhodnutia a správnosť skutkových zistení i právnych záverov práve so zreteľom, že toto skutkové zistenie je záverom zhodnotenia vykonaného dokazovania z hľadiska aplikácie príslušnej právnej normy.

Pokiaľ ide o geometrický plán, tento nebol v priebehu prvostupňového konania spochybnený z pohľadu jeho vecnej správnosti a všetky okolnosti potrebné pre rozhodnutie na podklade tohto geometrického plánu boli vysvetlené autorom geometrického plánu, ktorý bol vypočutý na súde prvého stupňa. Tento náležite vysvetlil ako zachytil do geometrického plánu hranice dané v prírode a pokiaľ krátky úsek hranice ustálil na základe prepojenia existujúceho oplotenia priamkou, nemožno takýto postup spochybníť v tom zmysle, aby

to nezodpovedalo realite alebo že by nešlo o bežný postup pri vyhotovení geometrického plánu.

Svedok Štiavnický totiž na pojednávaní 04.07.2013 na súde prvého stupňa náležite vysvetlil, že vlastnícke hranice v prírode boli dané plotom, ktorý bol na istom úseku čiastočne prerušený, a preto hranica bola vedená ako pokračovanie tohto plota (aj keď na danom mieste postavený nebol) v nadväznosti na ďalší úsek stojaceho plota. Taktiež je potrebné zdôrazniť, že všetky tieto okolnosti boli zistené aj súdom prvého stupňa na ohliadke na mieste samom a taktiež aj svedeckými výpoveďami.

Preto odvolací súd o priebehu hranice a o náležitom zakreslení parcely [REDAKOVANÉ] nemá pochybnosti.

Pokiaľ ide o aplikáciu § 872 ods. 5 Občianskeho zákonníka, na ktorú sa odvoláva žalovaná vo svojom odvolaní, je potrebné konštatovať v zhode s vyjadrením žalobcov, že toto zákonné ustanovenie nemožno v predmetnej veci aplikovať v prospech žalovanej, a to z toho dôvodu, že žalovaná predmetnú nehnuteľnosť neužívala, naopak túto užívali právni predchodcovia žalobcov a žalobcovia samotní, pričom ak by aj v zmysle tohto zákonného ustanovenia vzniklo právnym predchodcom žalobcov právo na uzavretie kúpnej zmluvy k ním užíwanej časti nehnuteľnosti, neznamená to, že by táto okolnosť mala byť na ujmu aplikácie § 134 Občianskeho zákonníka, pokiaľ túto nehnuteľnosť právni predchodcovia užívali ďalej, teda aj po 01.01.1992 a následne od roku 2001 samotní žalobcovia. To znamená, že ustanovenie § 872 ods. 5 o využití práva na uzavretie dohody o osobnom užívaní pozemku v tom slova zmysle, že vzniká občanovi právo na uzavretie kúpnej zmluvy k takémuto pozemku alebo jeho časti, je so zreteľom na situáciu v predmetnej právnej veci bez právneho významu.

Správne preto rozhodol súd prvého stupňa pokiaľ žalobe vyhovel a určil vlastnícke právo žalobcov k predmetnej nehnuteľnosti. So zreteľom na to, že správny je výrok napadnutého rozsudku aj o trovách konania, odvolací súd postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil, pričom v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. poukazuje na správne a výstižné dôvody nachádzajúce sa v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého žalobcovia ako úspešní účastníci majú právo na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej, ktorá ani v odvolacom konaní úspech nemala.

Trovy konania na strane žalobcov v štádiu odvolacieho konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia, a to z odmeny právneho zástupcu žalobcov za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k odvolaniu žalovanej), za ktorý patrí odmena v zmysle § 11 ods. 1 Advokátskej tarify (vyhl. č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov) vo výške 61,85 Eur k čomu je potrebné pripočítať tzv. režijný paušál vo výške 8,04 Eur (§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 69,89 Eur. “

12. Podľa názoru ústavného súdu napadnutému rozhodnutiu krajského súdu nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť, keďže krajský súd vyslovil názor náležite odôvodnený a interpretačne zvládnutý na takej úrovni, na akej je odvolací súd zvyknutý štandardne rozhodovať obdobné právne otázky týkajúce sa určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad a aplikáciu ustanovení toho času platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) týkajúceho sa okrem iného i dokazovania, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom zaručeným v čl. 46 ods. 1 ústavy. Zistené skutočnosti preto vylučujú prijatie záveru o svojvoľnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

13. Ústavný súd konštatuje, že sťažnostná argumentácia sťažovateľky je v zásade totožná s jej odvolacou argumentáciou, ako aj obrannou argumentáciou v základnom konaní a s touto jej argumentáciou sa logicky konzistentne, vyčerpávajúco a ústavne udržateľným spôsobom (t. j. spôsobom nejaviacim známky arbitrárnosti či zjavnej neopodstatnenosti alebo neodôvodnenosti, a preto nesignalizujúcim možnosť porušenia práv sťažovateľky) vysporiadal už samotný okresný súd v základnom konaní a následne krajský súd v odvolacom konaní. Na základe uvedeného v tejto veci nie je daný dôvod, aby ústavný súd osobitne reflektoval na jednotlivé sťažnostné argumenty sťažovateľky, a ani dôvod na zásah

ústavného súdu do namietaného rozsudku krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Sťažnosti sťažovateľky chýbala v tomto smere relevantná ústavnoprávna dimenzia, keď jej základom bolo iba konštatovanie skutkových okolností prípadu, ich prehodnocovanie a vyjadrenie nesúhlasu s okresným súdom vykonaným dokazovaním a následne i s na to nadväzujúcim krajským súdom vysloveným právnym názorom.

14. Kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, respektíve k odopretiu základných práv alebo slobôd. V danej veci s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľky obsiahnutú v sťažnosti ústavný súd nezistil, že by mohol byť namietaným procesným pochybením dosiahnutý vyžadovaný relevantný ústavnoprávny rozmer. S námietkami sťažovateľky sa ústavný súd nestotožnil a dospel k záveru, že nič nesignalizuje, že by napadnutým rozhodnutím krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označených práv.

15. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky a náležite odôvodnil svoj záver o zákonnosti rozhodnutia okresného súdu (rozsudku č. k. 6 C 24/2012-86 z 19. novembra 2013; pozn.).

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

16. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľky, ktorá sa dožaduje iného, pre ňu priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľky.

Lustráciou ústavného súdu bolo zistené, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 40/2016 zo 6. júna 2016 dovolanie sťažovateľky proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu odmietol v zmysle dikcie § 243b ods. 3 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) toho času platného a účinného OSP, pretože prípustnosť dovolania v prejednávanej veci nevyvodil zo žiadneho ustanovenia OSP.

17. Na záver ústavný súd poznamenáva, že v zmysle svojej judikatúry považuje za arbitrárne či zjavne neodôvodnené len tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je celkom zjavne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

18. Po analýze napadnutého rozhodnutia teda ústavný súd hodnotí krajským súdom predstreté právne závery ako zákonné a ústavne súladné. Inými slovami, z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať právne závery krajského súdu za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi petitom napadnutým rozhodnutím a namietaným porušením označených

práv sťažovateľky (bod 1), a preto sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Ústavný súd na záver taktiež poznamenáva, že v zmysle ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

Splnomocnenie doručené sťažovateľkou spolu s ústavnou sťažnosťou vykazovalo i vadu neurčitosti, keďže v ňom nebolo vymedzené, akej veci sa (v konaní pred ústavným súdom) týka, a teda tu bol daný dôvod i na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

20. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2017